Stugan på berget

En berättelse av

Niklas Kihlstedt Rangberg

Till Anna

© Niklas Kihlstedt Rangberg 2026
Produktion och tryck: www.hogtidsmusik.nu 2026
Text: Niklas Kihlstedt Rangberg
Omslag och bilder: Gemini (AI)

Tunga droppar faller från en mörk himmel. Det är stilla. Från den ensliga lilla stugan på toppen av berget kan man se flera mil bort. Långt borta, uppe på ett annat berg, drar regnet fram som en tät dimma. Ett oväder är på väg. I stugan – som bara har ett stort rum med en kamin, en diskbänk, ett litet bord och en säng – bor en gammal man som heter Torkel.

Torkel har precis vilat och går ut för att hämta ved. Då får han syn på en grå, lurvig katt.

- Hej! Kom då kissen, ropar han. Vad gör du här ute i ödemarken? Är du på långpromenad? Torkel sätter sig ned. Katten kommer fram och stryker sig mot hans hand

- Jag ska bara hämta lite ved så kan du väl följa med in en stund sedan, säger han. Vad tror du om det?

Veden finns i ett skjul några meter från stugan. Där inne ligger den travad i flera rader – från mark till tak. Det är kallt och fuktigt. När Torkel plockar ved kommer katten in genom en springa mellan marken och väggen.

Katten följer sedan med in i stugan och får lite matrester på en tallrik. Efter att ha ätit lägger den sig belåtet på sängen med invikta framtassar och följer Torkel med sina stora, mörka ögon. Torkel tänder i kaminen. Det knastrar till när de torra kvistarna börjar brinna.

Torkel tar stöd med ena handen på sängen och sätter sig försiktigt bredvid katten som reser sig och kliver upp i hans knä. De små kattfötterna trampar omkring i knät. Katten snurrar några varv och kurar sedan ihop sig.

- Tänk att få så fint besök, säger Torkel och klappar katten varsamt på huvudet. Vad kan du heta då? Jag tror jag kallar dig Maja.

Torkel pratar sällan med någon, och nu kändes det så bra att få en katt att prata med.

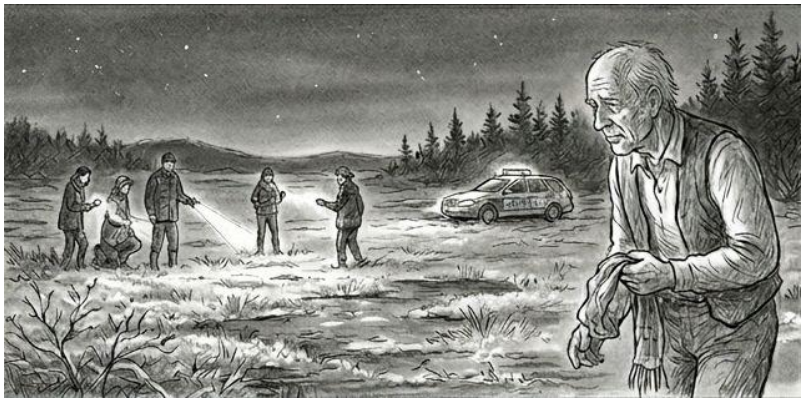
- Om du går åt det hållet, fortsätter han och pekar västerut. Om du går ner för berget, kilometer efter kilometer, bland tallar och granar och runt tjärn, så kommer du till Nordsäter. Där levde jag med min hustru Anna i 15 år, säger han och sträcker sig efter ett foto på Anna som står på en hylla.

- Vi hade för det mesta bara varandra, Anna och jag. Och så hade vi ju skogen, bergen och sjöarna. Men människorna omkring oss – för de fanns ju trots allt – kom vi aldrig riktigt underfund med. Det hände att vi bjöd in paret i grannhuset på kaffe. Enar, som han hette, ville helst prata om sport och bilar. Kajsa, hans fru, ville helst prata om TV-program. Jag och Anna var inte intresserade av sport och bilar. Någon TV hade vi inte, så att diskutera den saken gick inte heller. Vi ville prata om vad vi hade upplevt under våra skidturer och skogsvandringar. Vi ville prata om kärleken till naturen; om hur svårt det är att leva så att man inte skadar det som lever och växer här i världen. Men när jag och Anna kom in på dessa saker tystnade Enar och Kajsa. De tittade på klockan och sa att det nog var dags att gå hem.

Maja blundar, spinner och är på väg att somna.

- En dag kom Anna inte hem, säger Torkel. Det var en senhöstdag när Anna skulle gå till Knettsmyren och se om hon kunde hitta några hjortron. Skymningen kom. Mörkret blev allt tätare. Jag blev sjuk av oro. Polisen kom.

Grannarna hjälpte till att leta. Hon kom aldrig tillbaka. Ingen såg någonsin till Anna mer. I månader gick jag omkring i skogen och letade. Till slut började jag att bygga den här stugan. Det här är den vackraste platsen jag vet. Att vara här gör saknaden mindre smärtsam. Jag känner mig också mer ensam bland de andra människorna i Nordsäter än här. Numera har jag en riktig vän. Nej två – om jag räknar med dig. Torkels hand vilar på Majas rygg. Hon har slutat att spinna och sover djupt. Det rycker lite i tassarna ibland.

- Förutom dig har jag min kusin Agnes. Hon älskar precis som jag skogen och bergen, och hon hälsar på ibland. Med Agnes kan jag prata om allt.

- I Nordsäter har jag fortfarande mitt hus kvar, fortsätter Torkel. lband händer det att jag övernattar där, och då känns det skönt med bekvämligheter som spisen och det elektriska ljuset. Men efter bara något dygn längtar jag tillbaka hit.

Det är dags att lägga in mer ved i spisen. Försiktigt lyfter Torkel Maja från sitt knä och lägger henne bredvid. Hon tittar upp men

sjunker snart ned i fällen igen, suckar djupt och fortsätter att sova.

Stugan på berget

Högt ovanför Nordsäter, på toppen av ett berg, lever Torkel i stillhet med sina minnen. Här, i den lilla stugan där bara vedspisens knaster bryter tystnaden, är saknaden efter hustrun Anna lättare att bära.

När ett oväder sakta närmar sig dyker en oväntad besökare upp – en grå, lurvig katt som söker skydd. För Torkel blir mötet en stund av gemenskap och en anledning att berätta om det liv som varit; om den djupa kärleken till naturen som han och Anna delade, om oförstående grannar och om senhöstdagen då Anna försvann på myren och aldrig kom åter.

Stugan på berget är en lågmäld och gripande skildring av ensamhet, sorg och den tröst som finns i naturen, och om en nyfunnen vänskap.